

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. srpnja 2015. uputio Finanzgericht Düsseldorf (Njemačka) – Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen protiv Hauptzollamt Bielefeld

(Predmet C-365/15)

(2015/C 328/04)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Finanzgericht Düsseldorf

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen

Tuženik: Hauptzollamt Bielefeld

Prethodno pitanje

Treba li članak 241. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice ⁽¹⁾ tumačiti na način da uzimajući u obzir načelo učinkovitosti prava Unije nacionalno pravo na koje se ondje upućuje mora predvidjeti obvezu plaćanja kamata na iznose vraćenih uvoznih carina za razdoblje od trenutka kada su te carine plaćene do isplate iznosa povrata čak i u slučajevima u kojima tužba radi ostvarenja prava na povrat nije podnesena nacionalnom sudu?

⁽¹⁾ SL L 302, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.)

Žalba koju su 24. srpnja 2015. podnijeli Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzuchts GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P. H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG protiv rješenja Općeg suda (peto vijeće) od 18. svibnja 2015. u predmetu T-559/14, Ackermann Saatzucht GmbH & Co. KG i drugi protiv Europskog parlamenta i Vijeća Europske unije

(Predmet C-408/15 P)

(2015/C 328/05)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelji: Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzuchts GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P. H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG (zastupnici P. de Jong, P. Vlaemminck i B. Van Vooren, odvjetnici)

Druge stranke u postupku: Europski parlament i Vijeće Europske unije

Žalbeni zahtjev

Žalitelji zahtijevaju da Sud:

- utvrdi da je Opći sud u svojem rješenju u predmetu T-559/14 počinio pogrešku koja se tiče prava kad je utvrdio da se na žalitelje osobno ne odnosi Uredba (EU) br. 511/2014 ⁽¹⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o mjerama usklađivanja za korisnike Protokola iz Nagoye o pristupu genetskim resursima te poštenoj i pravičnoj podjeli dobiti koja proizlazi iz njihova korištenja u Uniji,
- ukine rješenje Općeg suda u predmetu T-559/14 u cijelosti i utvrdi da se pobijana uredba na žalitelje izravno i osobno odnosi te, prema tome, proglasi tužbu za poništenje dopuštenom,
- vrati predmet Općem sudu na odlučivanje o meritumu.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Prvi žalbeni razlog – Žalitelji tvrde da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kad je utvrdio da se pobijana uredba na njih osobno ne odnosi. Oni tvrde da se na njih osobno odnosi uredba u smislu članka 263. stavka 4. UFEU-a jer postoji pravni sukob između dva međunarodna ugovora čija je stranka Europska unija (Međunarodna konvencije za zaštitu novih biljnih sorti i Protokol iz Nagoye uz Konvenciju o biološkoj raznolikosti), od kojih prvi provodi članak 13. Povelje EU-a o slobodi znanstvenog istraživanja. Oba međunarodna ugovora kasnije su prenesena u pravni poredak Europske unije dvjema izravno primjenjivim uredbama: ranijom Uredbom 2100/94 koja žaliteljima priznaje temeljno pravo na slobodno istraživanje i kasnijom Uredbom 511/2014 koja se pobija, a koja to pravo ozbiljno ograničava. Nijednom od tih uredbi se na temelju prava Unije ne zahtijeva, niti je dopuštena, zakonodavna intervencija na razini država članica i nije potrebno donositi akte za prenošenje ili delegirane akte na razini Europske unije.

U tom pravnom kontekstu žalitelji tvrde da se Uredba na njih osobno (i izravno) odnosi u smislu članka 263. stavka 4. UFEU-a jer su ispunjeni sljedeći uvjeti: oni ulaze u pravnu kategoriju osoba određenih „posebnim pravnim svojstvom” (kao ovlaštenici prava na slobodan pristup komercijalnom biljnom materijalu, to jest, izuzeća za oplemenjivače) koja se ne nalazi u pobijanoj uredbi nego u drugoj izravno primjenjivoj uredbi koja ne zahtijeva daljnje prenošenje na nacionalnoj razini; pobijana uredba protivi se nadređenim pravnim pravilima, naime članku 13. Povelje Europske unije i međunarodnom sporazumu čija je stranka Europska unija; pravna kategorija je zatvorena i apsolutna pa se Uredba na žalitelje odnosi osobno ne u društveno-gospodarskom, nego u pravnom smislu jer postoji samo jedno, temeljno izuzeće za oplemenjivače bez utjecaja na „slična” prava.

Drugi žalbeni razlog – Žalitelji tvrde da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kad nije odlučio o tome je li zakonodavac Unije dužan posebno uzeti u obzir situaciju žalitelja na temelju izričitih odredaba nadređenih pravnih pravila, a pobijanom se uredbom žalitelje obvezuje na ugovorni odnos kojim se ugrožavaju ta pravila, osobito članak 13. Povelje Europske unije.

Treći žalbeni razlog – Žalitelji tvrde da bi utvrđenje nedopuštenosti dovelo do praznine u sustavu sudske zaštite u Europskoj uniji, kojom bi se ugrozio članak 47. Povelje Europske unije. S jedne strane, oplemenjivači biljaka izvode svoja prava izravno iz Uredbe o oplemenjivačkim pravima na biljnu sortu Zajednice kojom Europska unija provodi članak 13. Povelje Europske unije i svoje međunarodne obveze preuzete u okviru Konvencije UPOV. S druge strane, pobijana Uredba 511/2014 nalaže izravno primjenjivu obvezu dužne pažnje pri čemu se upravo njome prenosi Protokol iz Nagoye čija je ugovorna stranka Europska unija. U oba slučaja, na temelju prava Europske unije apsolutno nije potrebno, niti je pravno dopušteno daljnje prenošenje od strane institucija Europske unije (u obliku regulatornih akata) ili od strane država članica u njihovo nacionalno pravo. Slijedom toga, članak 267. UFEU-a ne pruža stvarnu mogućnost za sudski nadzor, niti će se donijeti regulatorni akti u smislu članka 263. stavka 4. UFEU-a. Žalitelji tvrde da je na temelju kriterija iz točke 92. presude Inuit (C-583/11 P), prema kojem se prikladna razina sudskog nadzora povezuje s odgovornošću za prenošenje sporne mjere, moguće zaključiti isključivo to da je jedino raspoloživo i prikladno procesno pravno sredstvo u ovom slučaju izravna tužba na temelju članka 263. UFEU-a.

⁽¹⁾ SL L 150, str. 59.